

Faa Dage efter kunde Byens Avis meddele, at Bispen endelig havde besluttet sig til ved det forestaaende Folketingsvalg at lade sig opstille som Demokratiets Kandidat i Amtets tiende Kreds, hvortil Vejlbj og Skibberup Sogne netop hørte.

Imidlertid gik Frøken Ragnhild hjemme i Præstegaarden og ventede i Utaalmodighed paa den Dag, da hun kunde forlade den for stedse. Skønt hun følte sig for gammel til at turde vente noget af Fremtiden, brændte hun af Længsel efter at komme bort fra denne Afkrog, hvor hun havde forspildt sin Ungdom, og hvor der ikke fandtes en Plet, ikke et Menneske, som hun vilde skilles fra med Sorg. Særligt havde den nødtvungne Omgang med Kapellanen i den sidste Tid været hende en ligefrem Pine. Hun fandt ham latterlig i hans anstrengte Bestræbelser for at tilegne sig et bredt, „folkeligt“ Væsen. Hun fandt, at han var bleven skødesløs med sit Ydre, at hans Haar og Klæder lugtede af Stald og Sved, saa hun kunde mærke det tværs over Bordet, naar han en enkelt Gang spiste i Præstegaarden; og hun var enig med sin Fader i, at der samtidig var foregaaet en tilsvarende Forandring med hans Indre.

„Det er ejendommeligt for de Folk herhjemme, der vil uddanne sig til Profeter, — altid tager de vore Seminarister til Forbillede,“ havde Provsten sagt. „Mens man andre Steder dog søger sin mystiske Visdom i gamle Skrifter, henter man her sin Inspiration fra Røgtære og Stalddrenge. Inden et Aar er gaaet, vil Hr. Hansted ogsaa aandelig talt gaa med Træske; hans hele Tankegang er allerede plump som en Bondes.“

III

Endelig i Midten af Juli kunde Tønnesens pakke deres Sager sammen og rejse. Nogle af Vejlbj bønderne og Egnens tre Proprietærer havde haft isinde til Afsked